

Kachní městečko

Veronika Brožková

KACHNÍ MĚSTEČKO

VERONIKA BROŽKOVÁ

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz
rok vydání: 2015
Ilustrátorka: Adéla Zbírál
©Jan Šuba-Makniha.cz
©Všechna práva vyhrazena !

ISBN 978-80-88080-39-8 (pdf)
ISBN 978-80-88080-40-4 (ePub)
ISBN 978-80-88080-41-1 (MOBI)

Obsah knihy

Zázvorový čaj	4
Ráno	6
Snídaně	8
Smolík kachní slečny	9
Kavárna	11
Modelka.....	12
SNY - NESPLNĚNO	13
Nebe a cigárko.....	15
Deštníky	16
Alobalový křídla.....	17
Karamelové pudinky	19
Prozkoumaná čtvrť	21
Králíček	23
Slepice	28
Fialový obdélník.....	29
Honza	30
Máta a pomeranč	31
Žít nebo nežít.....	32
Staré rohlíky	33
Děti na koloběžkách	34
Plakát, co neměl chybu.....	35
Pavlač	37
Růžový brejle	38
Zrušený lety.....	39
„Všední den“	42
Mraky přání do oblak	43
Bonboniéra	45
Okoukaný Mickey	46
Televize	49
Světluška	50
Igráčci.....	52
Pitomá práskačka.....	53
Teplá postel	55
Mraky večerů.....	56
Nočníčky	57

Zázvorový čaj

Na okno přiletěly sýkorky a zobaly slunečnicová semínka, která jim připravila. Sedla si ke kuchyňskému stolu a pozorovala je. Pila čaj z čerstvého strouhaného zázvoru. S plátkem citrónu a medem chutnal skvěle. Otevřela leták a zjistila, že v Hezku zlevnily mandarinky. V duchu si dělala plán. Tak jako každé ráno. Dneska musí vyluxovat, vyžehlit a udělat pořádek v lednici. Přemýšlela o tom, co jí včera řekl. To nemohl myslet vážně. Byl přio opilý. Vzala telefon a napsala mu esemesku. Doufám, že už je všechno v pořádku. Pusu. M. Potom dopila čaj a šla se podívat na Marušku. Ta spokojeně oddychovala v postýlce. Pohladila jí po její šestiměsíční hlavičce a při pohledu na ní se usmála. Ne, určitě to byl nějaký jeho fórek. Vybavila si včerejší večer.

Přišel z hospody a brblal nad přetrženou tkaničkou. Pak tiše a smutně promluvil.

„Maru, já už nemůžu.“

„Co nemůžeš?“ Odešla od mikrovlnky, kde mu ohřívala francouzské brambory.

„Takhle dál...“

„Cože? Jak to myslíš?“

„Je to nuda. Příšerná nuda.“

„O co ti jde?“

„Hrozně mě to otravuje. Do práce, z práce, doma pořád ty samý řeči, řev Marušky... Jsem jako v kleštích.“

„Ale dneska jsi byl přece v hospodě. Tam tě to taky nebaví?“

„Vlastně ani nevím. Prostě se tak něk hledám.“

„Franto, neblbni. To se hledá každě...“

„Já se ale potřebuju najít.“

„Z toho se vyspíš. Pojd' se najíst.“

Franta zavrtěl hlavou.

„Ba ne.“

Konejšivě ho políbila na tvář.

„Ale určitě jo.“

„Zejtra se vodstěhuju.“

Zůstala na něho zírat.

„A dal jsem výpověď.“

„Děláš si srandu? A z čeho budeme, proboha, žít?!“

„Nevim a je mi to jedno. Prostě jsem se rozhod, že budu dělat jen věci, který mi něco říkaj. A moje práce byla na draka.“

„Kde budeš bydlet?“

„Netuším. Ale tady mě to vyloženě sere. Jdu si lehnout.“

Franta mátožně zaplul do ložnice. Marie si lehla na kanape v obýváku. Usnula až k ránu. To už byl Franta pryč.

Šla do kuchyně a sebrala hrnek ze stolu. Na jeho dně zůstal nastrouhaný zázvor. Kousek si vzala a dala ho do pusy. Příjemně páčil. V tu chvíli jí přišla esemeska. Přijala ji třesoucí se rukou. Marus, promin, ale uz se nevratim. Treba se mi to nepovede, ale musim se zkusit najit. F.

Sýkorky už na parapetě nebyly. Musí koupit další slunečnicová semínka a zajde i pro mandarinky v akci. Rozplakala se.

Ráno

Šli ulicí. Marie a Jaroslav. Manželé na dovolené. Marie se soustředila na kouření cigarety. Jaroslav sledoval chodník. Kromě vajglu, růžové kuličky žvýkačky a hnědého ohryzku neviděl nic zajímavého. Zvedl oči výš a zaujalo ho, co spatřil. Maminku, která si utírala slzy elegantním pánským kapesníkem. Těkavě kontrolovala, jestli ji někdo nevidí. Na kočárku se jí kynklala igelitka plná mandarinek.

„Vlastně už mě život nebaví tak jako kdysi.“ Marie vydechla kouř.

„A dřív tě bavil?“

„Dřív jo... Bavilo mě všechno. Dělat k snídani lívance, cachtat se ve vaně, běhat v teplákách kolem baráku, pěstovat levanduli na balkóně...“ Marie vzdychla.

„A teď?“

„Teď mě nebaví nic... Vůbec nic.“

Bylo mlhavé ráno. Teprve se probouzelo. Minul je navoněný muž s ranními novinami v jednom podpaží a pytlíkem čerstvých housek v druhém. Pak kolem prošla troska s mastnými vlasy a vyhublým psem na roztřepeném provázku.

„Jak to?“

„Já nevím... Představuju si i jiný lidi, jak ráno jdou na záchod, oblíkaj se, snídaj, čistěj si zuby, jdou do práce...“

„Jsou na tom stejně. No a?“

„Je to pořád dokola.“ Marie odhodila vajgl. Jarda se za ním otočil a ještě zahlédl pár jisker, které od něho odskočily.

„A co bys chtěla dělat jinýho?“

„Já nevím... Třeba bych se chtěla proletět balónem.“

„A co ti brání?“

Marie se zamyslela.

„No jo, to je fakt... Vlastně nic.“

„Tak vidíš...“, „To já se zas bojím, že něco prošvihnu. Bude mi osmdesát a budu mít pocit totálně prošustrovanýho života.“

„Neboj se.“

„To se ti řekne.“ Jaroslav se zachmuřil.

„Tak s tím něco dělej.“

„Ale co?“

„Já nevím. Něco.“

Marie šla k záhonku u chodníku, utrhla růžové poupě a přivoněla k němu. Kolem procházející shrbená babička s dlouhým jezevčíkem na ni zakřičela.

„Co to děláte?“

„Já?“ Marie ukázala na sebe.

„Vidíte tady někoho jinýho?!“ Babička mávala holí.

Marie zatahala Jaroslava za rukáv. Zašeptala.

„Zdrháme.“

Marie a Jaroslav se rozběhli.

Snídaně

Miloš leží v trávě. V noci mu byla pěkná zima. Má rýmu. Zhluboka se napije červené poezie. Nemá práci, nemá kde bydlet a navíc je po létě. Je to v pytli. Má hlad a žízeň. Kolem jde maminka s kočárkem. Osloví ji.

„Mladá paní, neměla byste něco k jídlu?“

„Mám tady tvrdý rohlíky pro kachny.“

„Nedala byste mi dva?“

Maminka vyndává z igelitového pytlíku dva rohlíky.

„Děkuju.“ Miloš hned jeden začíná chroupat.

„Jdete s mladým k řece, jo?“

„No jo, jdem se projít.“ Maminka urovnává peřinku.

„To vám závidím... Já mám dva dospělé syny. A víte, že jsem nebyl ani jednou s kočárkem?“

„Jak to?“

„Já chlastal jak duha... Ani jsem nevěděl, že je mám. Prošvih jsem v životě, co se dalo.“

Miloš vzdychne.

„A že se o vás nepostarají synové?“

„To víte, já na ně sral, teď mi to vracej. Štítěj se mě a já se ani nedivim.“ Miloš zapije tvrdý rohlík červenou poezií.

„Určitě vás mají rádi.“

„Ty? Ty mi ani nepřijdou na funus. I když funus to je pálka, toho já se ani nedožiju.“

Miloš se smutně zasměje.

„Ale to už člověku stejně může být jedno.“ Maminka vyndává z peněženky dvacetikorunu. Podává ji Milošovi.

„Tumáte.“

Miloš nastavuje špinavou dlaň.

„Vy jste zlatá... Hlavně vám přeju, ať mladej nedopadne jako já.“

Miloš si krkne po snídani.

„Pardón.“

Smolík kachní slečny

Oťas. Jsem Oťas. Pro všechny tady. I kdyby mi sem vkrácel ředitel zeměkoule, budu pro něj Oťas a basta, tak to prostě mám. A nějaký nóbl serepetičky bych mu taky nepodstrojoval. Já sem tady s tím všim spokojenej. Všechny chlastíky jsou na svém místě – višňovka, zelená, rumík, fernetík - jen se to směje. Direktor ať si třeba táhne do kavárničky. Šudlám si vlhkým hadrem výčepní stůl a po vočku sleduju Jiřku, jak vzala poklizení pěkně vod podlahy. Občas hekne. Pokaždý do toho dává všechno. Kloužu mokrotou po výčepáku a užívám si to pozadí jak dva kmíny. Vždycky když krájí chleba a řízne do kmínovýho semínka, jdu blíž a jakože na voko kontroluju, jak má tlustý plátky, nasávám kmínovou vůni a celej se zachvěju. Vona teda servíruje ledacos a tak jako nikdo. Klobásky, buřtíky, párečky, se všim se mazlí jak s čerstvě vyprdnutým miminem. Jenže pro mě je to prostě Kmínová královna. Za voknem je modro a řeka kolem nás stejká jak řízný pivko. Vítejte U Otouše! Mezi náma a řekou se jak nevybarvený hádě klikatí nově vydlážděná cesta. Chodí a jezdí po ní ledajaký zvěrstvo. Nejvíc mě dostávaj hošánci se skejtama, cigama, kalhotama u kolen. Přidou si pro lahváč a pak ho půl dne cucaj, a dívaj se, jestli se všichni koukaj a pak šahaj do kapsy a člověk čeká, že vytáhnou nějakej poklad typu Všechny moudra světa v kostce. No samo, že se zmůžou tak na posmrkanej šnuptychl a tom v lepším případě na krabičku šprcek. Opravdu vzrůšo, chlapi! To se vám sice povedlo, ale já mám radši ženský, co to do nich vjelo a nejlíp poprvý. To jsou moje favoritky na týhle naší štrece. Na ty já koukám hrozně rád. Jenže to Jiřce nežvaním, nejsem zas takovej pičus. Jenže Jiřka je do nich většinou zabraná stejně, takže v tu chvíli se mý voči napasou bubnů, ani nemrknou. Vejráme voba. Opatrně našlapujou a maj takovej výraz, jako že na něco mimořádnýho kápily. Hladěj si pupky, zastavujou se u nás na džusíky nebo nealko pivo. Seděj zasněný na lavici venku, zrůžovělý tváře, a Jiřina před ně staví džusík nebo to pito, jak jsem řek. Stojí na těch svejch pořádnějch nohách ve zdravotních punčochách a usmívá se na ty jejich balóny. To je další kouzlo Kmínový královny. Její nožky jsou jak prďácká země pro modrofialový řeky, říčky, potoky, co se rozlejevaj sem tam. Vona je z těch svejch křečáků nesvá, ale já bych je líbal a foukal na ně celý noce. To jsme řádili jak děcka na pouti, jéje! To moje veličenstvo mělo voči plný rošťáckejch jisker! No jo, ale když k nám žádnýho čápa ani vránu nezavály, začala Jiřka nosit dlouhou flanelovou košili a chodit brzo na kutě. Zbyla mi telka, nákej ten lahváč a zob k tomu a následnej výtuh na gauči. Já na náký mražení nejsem a Jiřku na špitály taky moc neužije. Co má bejt, má bejt. Třeba všem kachnám taky pan chytřej na nebesích nenadělil bandu mladejch. Tuhle jsem viděl jednu

rozjetou. Lezlo z ní všechno. Hned to mažu z kebuly. Držim se s Jiřkou svýho a nezasírám si hlavu plackou, co ještě před momentem kejhala a zobala rohlíky. Kachní slečna měla holt smolíka. A my? Prostě sme s Jiřkou tady a pěkně vobrušujem a mlžíme zaproblémovaný hlavinky vychlazeným zlatem, jako to dělá řeka se šutrama. A ta ví svý, přece jenom je to nějakým tím pátkem vověřená věc. Tak to tady spolu pytlíkujem, na podzim zapadáme listím, v zimě sněhem, na jaře jsme vobsypaný květama a na konci léta zas žloutnem. Tak to prostě U Otouše chodí.

Kavárna

Tak jako každé dopoledne sedí Kateřina v květovaných šatech v kavárně na rohu ulice. U vedlejšího stolu sedí muž v oranžovém ponču. Čte Dostojevského a pije zázvorový čaj. Venku je černá obloha a poprchává. Usrkává kávu a přemýšlí o životě. Hledá práci. Vlastně to není nějaké usilovné hledání. Jen se poohlíží. Zapaluje cigaretu. Vdechuje kouř. Přichází k ní číšník Marek. Usměje se na něho. On jí úsměv oplácí.

„Vino? Jako obvykle?“

„Jo, může být,“ odklepne popel.

O čem je život? Baví ji usrkávat kávu, pít víno, kouřit. Nebaví ji porozhlížet se po práci. Vlastně by chtěla být malá holka. Radovat se z duhy, z nových botiček, z toho, že se naučila číst. Když je člověk malý, pořád se dějí nové věci. Dospělost je pakárna. Marek jí přináší víno.

„Díky, Marku.“

„Není zač.“

Kateřina se napije vína.

„Výborný jako vždycky.“

Marek se zadívá ven.

„Tam se ale strhnul lijavec. Ale nevypadalo to.“

„Marku, pro co žiješ?“

Marek se tváří překvapeně.

„Já?“

„Vidíš tady někoho jinýho?“

Marek se zamyslí.

„Pro hezký chvílky s mojí holkou. Když jdem hrát bowling nebo jdem do kina, to je paráda. Teď se těším, až mi tady padne, sednu si k telce, dám si hlavu do klína Simči... A ty?“

„Vlastně ani nevím... Třeba pro tuhle kavárnu?“

Marek se zachechtá.

„Děláš si prdel?!? No je fakt, že seš tady štamgast, ale to je přece dočasný.“

Marek odejde k výčepnímu pultu. Kateřina típne cigaretu a pro sebe zamumlá.

„Možná.“

Modelka

Oblékla si nové šaty. Každý den měla nové. Chodila po velkém domě. Všechno v něm bylo jen to nej. Uklízečka právě odešla. Vše se blýskalo. Před domem měla zaparkované auto. Mohla odjet do posilovny, plavat, na kafe s kamarádkou. Ale co by jí vyprávěla? Že žije v nádherném domě, nemusí hnout prstem, a dál? Pavla si vzala kvůli rodičům a bratrovi. Viděl jí na přehlídkovém mole a tak dlouho dotíral, až svolila a šla s ním na rande. Přijel před jejich bytovku v nejnovějším typu mercedesu. Bratr byl u vytržení. Matku a otce učaroval svým dokonalým vystupováním. Tak dlouho ji přemlouvali, že si ho vzala. Navečer přijde kuchařka a uvaří. Každý den spolu večeří. Pavel mluví o byznyse, ona přikyvuje a lehce se usmívá. Její úsměv má přece nejraději. Každý večer mají sex. Vzdechává. O víkendu vyrážejí na golf nebo zajde k rodičům a on je u milenky. Ví to a netrápí jí to.

Je dopoledne. Co bude dělat celý den? Co bude dělat zítra? Pozitíří? Možná by si mohla pořídit psa. I když Pavel plánuje děti. Bude mít samozřejmě chůvu. Ta se nosí. Bosa se prochází na tlustém koberci. Dům voní novotou. Že by si zapnula televizi? Najednou si vzpomene na svůj starý kabát. Tak ráda ho nosila! Vyhrabe ho ve skříni. Lehne si na koberec a přikreje se s ním. Voní levnou voňavkou a starými časy.

SNY - NESPLNĚNO

Vesmír kolem mě sviští. Čeká, až ho stopnu. Takhle si blbnu a nikdo z těch nafintěnců ani vomšeláků co mě míhají tady na chodníku, o tom nemají ani páru. Planety, hvězdy, slunce, měsíce... Navozuju si v kebuli tuhle plující nekonečnost a je mi líp. Můj zaprášený kutloch v králíkárně, poflakování kolem, příležitostný vykladačství v Hezku – najednou žádný problém. Naopak výhra na miliontů! Jsem šťastnej, že mám tenhle svůj ubohej mozeček a že mi občas něco dojde. Nic extra, ale jsem vděčnej i za to. Tohle moje vegetování je pekelně bezvadný, i když sem tam i na hovno. Ale co když tady třeba zejtra končím? I to hovno má svou hodnotu. Já byl vždycky jen tady v tý naší prdeli. Nikde jsem nikdy nebyl. Tuhle naší kouli nemám moc prozkoumanou. Oceány, moře, pouště, cizokrajný vesnice, města – na to všechno se koukám z vejšky na netu. Ale řeku tady u nás v městečku - tu musím vidět každě den. Dejchám ty minikapky, co z ní vodstříkujou a zároveň se prolejujím ledovou točenou limčou u Otouše. Pivko vynechávám, to si dávám jen když mě naserou hovada, co do mě v Hezku pravidelně vjížděj plnejma košíkama nepotřebnejch kravín a nutně potřebuju votupit. Jak říkám. Po týhle té řekové terapii se cejtim zvenku i zevnitř, jak kdybych právě vylít z mámy. Totálně novej a čerstvej. Když ke mně pak ještě připluje zamilovanej kachní páreček s dětma, co mají peří jemný jak chmýří pampelišky... Oči mi zaslezej, cejtim v sobě mír a klid a všechno na naší kouli mi připadá pěkný a to nepěkný zas řešitelný, když existujou takový luxusní chvílky. Jenže na další limo už nemám a tak si ještě lehnu do trávy. Rvu jí stébla a čuchám z nich léto. Pak vypiju pár hluchavek a podívám se na papírek v kapse. Každý ráno, když piju instatní kafe, si píšu pár úkolů. Dneska – ½ CHLEBA, KNÍŽKA, UDĚLAT LOTOSOVÝ KVĚT. Chleba jsem zmáknul dopoledne při brigošce v Hezku, je vodškrtnutej, zbožňuju tyhle fajfky, stejně jako když Otouš dělá čárky pivek, tyhle fajfky jsou vlastně znak pro SPLNĚNO, možná bych si na papír moh někdy napsat SNY. Mám vůbec nějaký? Možná vidět moře, ale na to šetřím. Každě měsíc stovku. Mám to spočtený. Vodstříkující slany minikapky by mě měly vošplouchnout za čtyři roky. Pojedu se zahrádkářema. S těma jsem byl jednou na baletu. Bylo to fantastický. Vůbec nevím, že bych dejchal. Cínovej vojáček obživ a pak nakonec zase ztuhnul. Pak jsem to rozdejchával snad měsíc. Lotosovej květ udělám večer – je to výborný, kór se zavřenejma vočima, ruce nahoru, dlaně k sobě a spustit za hlavu. V člověku křupne a je mu hej.

Půjdu pro knížku. Prodává je chlápek v chodbě nad Hezkem po desetikoruně. Má pár mastnejch šedivejch vlasů, smutný voči a v ruce věčně lahvoně. Minule jsem v jedný

nalistoval tohle - Konečně zármutek všečen jak voda uplyne. Věru, nějak se žije, nějak se zahyne. Hledím v ten krátký život: Žalu i radosti dost. A tyhle zvláštní Radosti života jsem koupil. Vrátil jsem půllitr a jdu. Jezdí hrozně aut a do jejich vyvoněnejch interiérů snad někdo narval exponáty z voskovýho muzea. Jen tak na ně mávám, jestli třeba taky mávnou, ale nic. Nikoho nezajímá, že jsem Franta a bydlím v zaprášenym kotci v králíkárně. To jenom díky mně je dneska v Hezku v regálu hořká čokoláda, vy voskový panáci! Přešlapuju koleje. Začíná vlažně poprchávat. Míjím Hezko. Nějaká ženská si bere poslední košík a hrdě se rozhlíží kolem. Ale já ti to babo fakt nezávidím! Mně to tady dneska nezhltně ani náhodou, já si jdu pro další radosti života. V cukrárně vedle Hezka sedí u stolečku dvě mámy s kočárky. Jedna má zelený šaty a druhá červený. Pijou růžový koktejly s jahodama. Taky bych moh s mámou zajít. Poslední dobou jenom sedí u stolu a kouká na šedivý holuby, co jí lítaj na parapet. Vyběhnu do patra. Tam je sekáč. Za upatlanou výlohou visí sem tam hadr a vybledlý konfety. Je tam skulina. V ní ubohej dětskej kout a kolem hromady dávno přebranejch věcí. Juknu na konec chodby, skřítek s lahvoněm se nekoná. Slyším šustivý přehrabování. Všichni divoce hledaj. Ve skulině se zjevuje bledá holčička. Zatím nehledá. Na to je ještě malá. Na tenhle koutek zas přerostlá. Vošoupaný křesílko pod ní je jak pro panenky. Koukáme na sebe přes sklo. Holka má v ruce modrej plastikovej telefon. Sluchátko je obrovský. Mluví do něho, zoufale gestikuluje, ale není slyšet ani šeptání. Nechápu nic. Jestli to všechno nebude jenom jako.

Nebe a cigárko

Bolí mě hlava jako střep. Nejradši bych se na všechno vysral. Fláknul bych sebou někde u moře a koukal na vlny, jak šplouchaj jedna za druhou. Slunce by pánilo a celej svět by mi byl totál šumák.

Zelí, pivo, rum, šampón.

Chci ženskou. Namachrovanou, s velkejma ceckama a dlouhejma černejma vlasama. S nikym jsem nespál snad sto let. Jenže mě nechce nikdo. Ještě do mě tak kopnout jako do pytle s vodpadkama, to jo, ale to je tak celý. Já vim, že se hrbim, že mám panděro, že mám šiřatou hlavu, jak mě vod mámy z frndy rvali kleštěma, no a co?

Chleba, máslo, olivy, česnek.

Stejně všichni chcípnem. K čemu to všechno žrádlo tady? Promění se v kýble hoven. Jděte s tím do pytle! Doma mám nehoráznej bordel. Nejhorší je, že už mě nebaví ani čučet na telku. Nejradši chrápu a nevím vo světě. Třeba ta smrt přece jenom nebude špatná.

Kmín, mléko, vanilkový cukr, čokoláda.

Proč jsem se nenarodil jako někdo jinej? Někdo pořádněj, co to má v hlavě srovnaný, co ví vo čem je život. Někdo, kdo žije tak, jak se má. Má spořádaněj byteček, snídá, obědvá, večerí a v práci perlí jak perlorodka. Kurvadrát, jaká já jsem troska!

Vejce, vepřová kýta, brambory.

Musíte se všichni tak cpát? Já vám tak závidim! Vaše suverénní úsměvy, vaše narvaný šrajtofle, jak samozřejmě mi neodpovíte na pozdrav! K čertu s vámi...

Jdu na deset minut na cigárko a podívat se na nebe.

Deštníky

Šel ulicí. Díval se na lidi. Prohlížel si je jako zvířata v zoo. Všichni se ráno museli oblíct. Vzal si ze skříně oblečení, na které zrovna ten den měli náladu. On by nejradši celý život zůstal v pyžamu. Až do té doby než by natáh bačkory. V pohodlném, obnošeném pyžamu. Začalo pršet. Všichni začali vytahovat deštníky. Ulice byla najednou plná barev. Vpíjel je do sebe. Až přestane pršet, ulice zase zešedne. Přemýšlel, co příště řekne. Kolem něho prošel kravaták s párkem v rohlíku. Hořčice mu skápla na sako a on zaúpěl. O čem jí sakra bude vyprávět? Jak tráví den? Vzbudí se a první myšlenka je ta, že by si nejradši zas leh a chrápal dál. Oblíkně se, snídá, pak zevluje do oběda. Obědvá, jde ven, pak domů. Večer se dívá na televizi, dá si k ní brambůrky a pivko a pak zas do pelechu. Takhle nějak asi žijou všichni. Ale to probírali minule. Vysvitlo slunce a deštníky zmizely. Bylo mu to líto. Tenhle pocit zažívá dost často. Líbí se mu nějaká chvíle, a už když trvá, má strach, že skončí a tak si jí vlastně pořádně neužije. A když opravdu skončí, naskočí mu do hlavy vlna blbý nálady. Nějak se nemůže srovnat s tím, že se tady za čas budou procházet jiný lidi. V kabelkách, kuffících a batozích budou mít jiný supermoderní deštníky a na sobě hadry nové generace. Tak tohle všechno mu jde hlavou. Bude jí to k něčemu? Na rohu ulice na něj čeká matka. V ruce svírá puntíkový deštník. Tváří se starostlivě.

„Jak ti dneska je, Šimone?“

„Furt stejně. Proč máš ten deštník, když přestalo pršet?“

„Vidíš, ani jsem si nevšimla.“

Matka stahuje deštník.

„Slušel ti.“

„A jak se cítíš?“

„Když to se těžko popisuje. Je to, jako bych za sebou na provaze místo psa pořád tahal smrtku.“

„A říkáš to té psychiatrice?“

„Jo.“

„A co ona na to?“

„Říkala, že duše je prej nesmrtelná.“

Alobalový křídla

Je pozdě. Končím. Točí se mi hlava. Chtěl bych si dát cigáro, ale upad mi zapalovač. Shejbnu se pro něj, ale neudržím rovnováhu a padám. Pálí mě loket. Uchechtnu se. Rozhodnu se, že si tady na chvíli posedím. Krev votru vo chomáč trávy, co vyrůstá skrz asphalt a konečně se mi povede zapálit cígo. Dneska jsem měl pohovor s matkou, včera se sestrou. Melou obě v podstatě to samý. Jakej jsem šikovnej kluk, chytřej, tak proč se takhle ničím? Proč se proměňuju v trosku? Můžu mít hezkej život jako vony, stačí jen trochu chtít. Matka je v důchodu, ségra doma s dětma. Nádherný žití! Dopoledne žijou vitrínama se žrádlem v krámu. V poledne vyvářej. Odpoledne prej trávěj domácností. Údajně je pořád co dělat – támhle něco přeluxnout, támhle utřít prach a hlavně vychovávat larvy. Tohle nedělej, nesmíš, dostaneš přes zadek, následuje mlasknutí a řev. Kurva, tak tohle má bejt ten překrásnej život? Děkuju nechci. Když si představím, že jsem v tomhle taky vyrost... K zblití. Já si pěkně ráno vypadnu, někdy stihnu i východ slunce a začnu se omamovat. Chlast je úžasnej vynález. Jsem bezvadně otupenej a courám po městě. Házim řeč s lidma. Třeba s jedním indiánem, co má stánek u krámu. Prodává lapače zlejch snů a má úsměv od ucha k uchu. Ještě jsem neviděl, že by si u něj někdo něco koupil, ale i tak se má pořád dobře. Aspoň to tvrdí. Jenže toho jsem tady už hrozně dlouho neviděl. Někam zmizel a udělal správně. Co taky tady? Hodně času jsem u kachen. Sleduju je, jak se hřejou na břehu a za moment se zas smáčejí ve vodě. Ulověj nějakýho toho červa, hoděj spolu pokec a zase se vyhřívaj. No a po týhle kachní zoo následuje polívka. Dávám si jí v jednom pajzlu, kde obsluhuje Anděl se ztrhanou tváří. Chybí jí zub. Říká se jí tak, protože v loni na Mikuláše přišla v bílý noční košili a s alobalovejma křídla. Chtěla štamgastům udělat radost. U ní si vždycky sednu a vona přiskočí, vrazí mi hubana, pohladí mě upracovanou scvrklou rukou a přinese horkou polívku. Mně je vždycky líto, když mám dojedeno. Jenže vod toho okamžiku se zas začnu těšit na zejťrek. Někdy se potom zas procházím, nebo si zdřímnu u řeky v nějaký houštině anebo vyrazím rovnou na bar. Sedím, nechávám si na jazyku šplouchat nákej chlast, k tomu cíčko, občas mrknu na hodiny, podíváme se na sebe s Tondou – to je barman, ten zkoukne sklenku, když je potřeba doleje, a tak jde čas... Blbý je, že už nemám prachy, abych si žil tímhle svým tempem. Teda já je neměl nikdy, jenže kámoši půjčovali, s tím už začíná bejt konec. Rozkřiklo se, že nevracim. Začínám bejt prostě švorc. Za pár dní mi tahle pohoda má skončit. Matka se ségrou jsou už celý žhavý na to, až to takhle dopadne a já se proměním v slušného občana města. Ale já nikam makat nepudu. Nebudu prodávat svůj drahocnej čas. Když ho nemám mít já, nebude

ho mít nikdo. Mám to naplánovaný. Prostě koupím dvě láhve vodky a pomalinku je do sebe vyklopím. Punktum. Típnu cigáro, hodím ho do kanálu a vstanu. Hlava se mi zatočí a já si užívám svůj den. Už jich moc takových nebude a o to je to krásnější.

Karamelové pudinky

Bylo nově vymalováno. Žlutě. Ve váze na barovém stolku stala váza s barevnými kuličkami. Připomínaly želatinové bonbóny. V nich byla zapíchnutá rozvitá čajová růže. Venku poprchávalo. Ljuba čistila svůj nejoblíbenější kartáč. Chomáč zrzavých vlasů paní Nové hodila do koše v rohu. Stoupla si před velké zrcadlo a pročísla si vlasy. Vzala lak a párkrát do nich stříkla. Vdechovala tu známou vůni a přitom rovnala šampony, tužidla, vodičky a gely. Když byla polička v pořádku, zapnula rádio. Hráli písničku o věčném milování. Zanořila ruku do dózy se žvýkačkami. Vzala si jednu mentolovou a jednu ovocnou. V puse smíchala obě dohromady. Soňa dneska nedorazí. Zaplat' Bůh. Užije si jeden den bez jejích extravagantních účesů a věčných nářků. Její chlap se fláká v hospodě a děti zase na ulici nebo doma. Její celoroční téma. Kdyby nebylo nic horšího, máš muže, děti, buď ráda, říká vždycky do její nasupené tváře. Ona by asi byla spokojená. Soňa může stížnosti sypat na manžela, ale ona může nadávat tak na sebe. Ale třeba jednou potká nějakého ideála při nedělní procházce u kachen. Podklouzne jí noha, on se k ní skloní a ke břehu zrovna připluje sněhobílý pár labutí... Jenže ty nemusíš každéj zkurvenej den čuchat lihovej dech a čumět na zrudlý ksichty, který jsou ti podobný, odpoví jí Soňa pokaždé. Tohle odpoledne si tyhle slova nevymění. Zase zítra. Ale dneska je tady další špek. Za pětatřicet minut přijde paní Drozdová. Chodí na čas. Ta zase nemá chuť žít. Celé dny spí nebo si prohlíží nové a nové letáky, co jí přijdou do otlučené schránky. Naštěstí se nenechává barvit. Bude hotová do hodiny. Ještě smetákem přejet podlahu, srovnat časopisy a zajde si vedle k Máslovi pro dva celozrné rohlíky a deset deka šunky. K tomu si koupí Aloe Vera drink.

Kapky deště přestaly padat. Silnice byla sem tam vlhká. Nikde nikdo, jen všude parkující auta. Nápis Večerka unaveně poblikával. Pan Máslo seděl za kasou a usmíval se. Popadla zatavenou šunku a rohlíky naházela do igelitového pytlíku. Udělala na něm mašli. U cukrovinek zrychlila. Drží linii. Z regálu vzala pití s kousky Aloe a už byla u Másla. Sledovala, co fousatý muž vyndává na jezdící pás. Chleba, paštika, čokoládové sušenky, utopence. Všechno dojede před Másla.

„Karamelový pudinky vám objednáám, pane Sojko.“ Upře na svého dobrého zákazníka oči zmenšené brýlemi.

„Tchyně umřela.“ Sojka dává věci do igelitky.

„To je mi líto.“ Máslo je smutný. Profesionálně.

Sojka si odkašle a zandá do kapsy u kalhot peněženku.

„To vona je jedla.“

Dveře vrznou. Sojka je pryč. Už nikdy neodejde s pudinky. Nesnáší je. Ljuba se těší, až se vrátí do modré místnosti a pečlivě se lákne. Máslo hledá kód na šunce. Vypadá to, že žádný nemá.